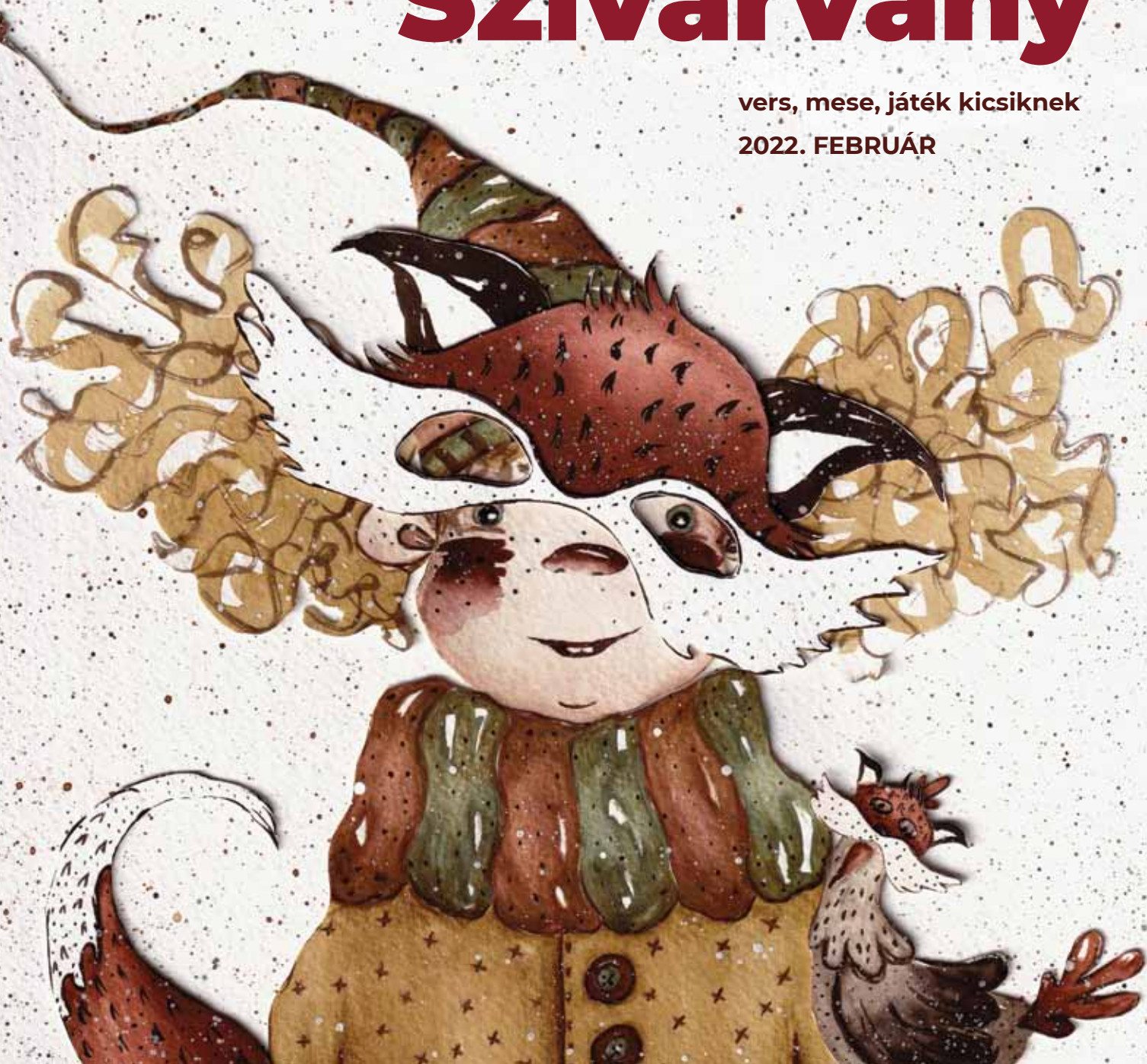
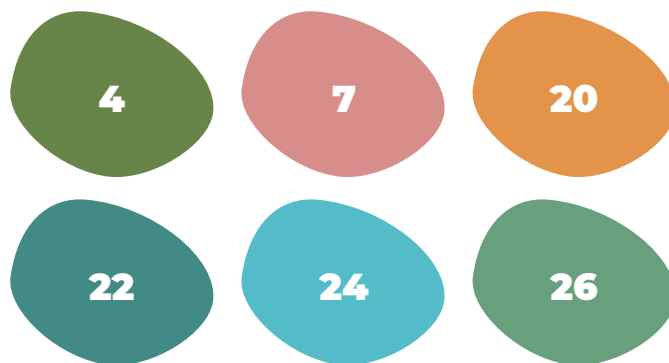

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2022. FEBRUÁR

CÍMLAP: DEÁK KATALIN

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIII. évfolyam, 450. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi. Képszerkesztő: Bak Sára. Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. [facebook.com/napsugar.szivarvany](https://www.facebook.com/napsugar.szivarvany). Telefon: 0264418001

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ, RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

BAK SÁRA rajza

Egészítsd ki a feliratot!
Keresd meg, melyik jelmezhez tartoznak az összekeveredett kellékek!

CSEH KATALIN

Fagykirály

Fagykirály csikorog,
vagy csupán a csöndje?
Sziporkázó dérgyöngy
elguruló könnye.

Lassan araszolgat
zúzmarás fák alatt,
nincs fején korona,
csak egy ezüstkalap.

Mendegél, bandukol
sűrűsödő éjben,
meg-megáll, fölsóhajt,
nyoma vész a télben.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Majd, ha fagy

- A fagy foga mikor harap?
- Mindenki tudja, majd, ha fagy!
 - Mikor hullatja el fogát?
- Mikor lenyel egy napsugárt!
- A Napnak izmos karja van?
 - Ereje nagy, de kartalan!
 - Miben mérik az erejét?
 - Foggal töri a tó jegét!

BERTÓTI JOHANNA

Lesz-e még?

A hóért felelős fentiek
vajon miért ülnek tétlen?
Lesz-e még egy hóembernyi
hó ezen a télen?

Átlépni a tavaszba még
nem állok készen.
Lesz-e még egy hógolyónyi
hó ezen a télen?

Semmi sem hull az égből,
akárhogy is nézem.
Lesz-e még egy hópehelynyi
hó ezen a télen?

KISS LEHEL

A hó alatt

A hó alatt ott van valahol
az egyik kesztyűm, egy répaorr,
egy teniszlabda s a tavalyi gaz
– tövében mocorog a tavasz.

DARVAY TÜNDE rajza

TÓTH ÁGNES versei

Télmányó

Fehér gyöngyből varr nyakéket
Télmányó a fákra.

Deret, ködöt, hó-fagylaltot
készít uzsonnára.

Ha elfárad, hajnaltájban
ködben szaunázik.

Ereszünkről tör jégcsapot,
azon furulyázik.

A jégen

Ha a jégen hanyatt esem,
kinevetnek engem.

Ettől a nagy nevetéstől
odafagy a kedvem.

Ha a ködbe kapaszkodnék,
fel tudnék tán állni,
de ilyenkor jobb' szeretnék
magam köddé válni.

Téli színek

Szürke szendereg
köd gomolygában.

Fekete pipál
kémények hasában.

Fehér felragyog
fényes havazásban.

Hideg, meleg egy szájból

Magyar mese

Egyszer a csikorgató téli hidegben egy öreg gazda elment fiával az erdőre fát vágni. Vágták, vágták a fát. Az öregnek nagyon fázott a keze. Fejszóját a földre eresztette, kezét a szájához tartotta a gazda, és sűrűn fújka a markába. Kérdezi tőle a fia:

– Mit csinál kend, édesapám?

– Fáj a két kezem, meleget fújok bele! – felelte az öreg gazda.

Tovább vágták a fát, majd öltre vették, a hátukon hazavitték. Otthon vidám tűz ropogott a kályhában. Az öreg gazda felesége vacsorához terített. A frissen mert leves csak

úgy gőzölgött a cseréptányérban. Az öreg igencsak fújta, hogy el ne égesse vele a száját. Nézte, nézte a fia, és egyszer csak ismét kérdezi:

– Mit csinál kend, édesapám?

– Fújom a levest, mert nagyon forró.

– Hát milyen szája van kegyelmednek, édesapám? – nézett rá hamiskásan a fia. – Ha akarja hideg, ha akarja, meleg jön ki belőle!

SZABÓ ZELMIRA rajzai

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Zsóka, a farsangi fóka

A lkonyodott. A szendergő nap narancsfénybe vonta az Eltolható Birodalmat. Mati játékaival beszélgetett. Nemsokára vízcsobogást hallott. Abbahagyta a játékot, harisnyanadrágját fejére tekerte, takaróját vállára borította, és kijelentette:

- Elutazom!
- Hová? – kérdezték a birodalom lakói.
- A tengerre, nyaralni – felelte a kislány.
- De hiszen tél van – értetlenkedett Mackó.
- Hát akkor telelni fogok – mondta Mati.
- Vigyél bennünket is – kérlelték a játékok.
- Csak Zsóka jöhet, mert ő fóka, és tud úszni.
- Jaj, de jó – örvendezett Zsóka –, jelmezbemutatót tartok a Jeges-tengerben.
- Fóka, fóka, ufóka – csúfolódott irigykedve Zelmira, amíg Mati be nem fogta a csőrét.
- Hadd menjek veled – kérlelte Mackó. – Kell az élmény a versíráshoz. Különben is, a medvék boldogulnak a vízben. Emlékszel?

Nemrég a televízióban egyik rokonomat láttuk úszni a Tiszában.

– Jól van, jöhetsz – mondta Mati.

– Mi is megyünk! Nem fulladunk a vízbe, csónakba szállunk! – kiabálták a többiek.

Mati kötélnek állt. Bebatyuzta a társaságot, és elindult a csobogó víz felé.

A birodalom tengere a keleti határ közelében volt. Hullámnyelvei, ha vannak, körbenyaldosták volna a fürdőkád négy oldalát.

– Vidd vissza a plüssjátékokat, nem vízbe valók – mondta Anyus a fürdőszobában, amint meglátta batyus kislányát.

– Engedd meg, nem lesz bajuk, csónakba ültetem őket – győzködte Mati Anyust.

Néhány perc múlva a kádban fürdött az egész pereputty. Mati segítette Zsókanak jelmezekbe öltözni. A többiek a lavór-csónakban várták az attrakciót.

– Hómezőre és jégtáblára van szükségem – rendelkezett izgatottan Zsóka.

Mati jól felhabosította a vizet.

– Tessék, itt a hómező, a jégtábla alatta van, azért nem látszik – mondta. Azután felkiáltott:

– Kezdődik a bemutató!

Zsóka egy szaltóval a habok közé vetette magát, forgott-pörgött, átöltözött. Eltűnt, majd hamarosan felbukkant csillogó jelmezeiben, hol hableány, hol bohóchal, hol víziboszorka képében.

A játékok lelkesen éljeneztek. Zelmira és Rézi egymást tologatva próbált a bemutatóból minél többet látni. Addig-addig csimpaszkodtak, lökdösődtek, míg a vízbe potytyantak. Szerencséjükre Mackó utánuk ugrott, és kimentette őket. A hiú madarak ezután csak nyafogtak, jajongtak, egymást hibáztatták ázott tollaik miatt. Mati megunt a perpatvart, és megkérte Apust, hogy vigye el, és szárítsa meg őket.

Zelmira és Rézi után Mackó következett. A hajszárító meleg fuvallata úgy elbágyasz-

totta a medvebocsot, hogy kis híján belealudt tengeri élményei megírásába:

*Álarcosbálba készül
farsang táján a fóka,
vállán alga-pelerin,
fején moszat-paróka,
húzza Szélvihar-banda,
kezdődhet a móka,
kipislog a lékből, mint
Borókából a róka.*

FAZAKAS CSILLA rajza

A naplopó medve

Csukcs népmese nyomán írta
MÉSZÖLY MIKLÓS

Egyszer a vadász, amint az erdőn ballagott, találkozott a barnamedvével.

– Adj’ isten, medve! – köszönt rá.

– Adj’ isten, vadász! – válaszolt a medve.

– Mi hír a nagyvilágban?

– Semmi – mondta a vadász. – Hát te mit tudsz?

– Én csak annyit, hogy holnap elbújok aludni. Hiszen nemsokára leesik az első hó.

– Elbújsz aludni? És mikor bújsz elő? – kérdezte a vadász.

– Tavasszal, mikor elolvad a hó – mondta a medve.

– Ejnye, te világlustája! – csóválta fejét a vadász. – Míg más birkózik a téllel, te csak alszol?

– Bizony alszom! – bólogatott a medve. – Még a szememet se nyitom ki.

A vadász megharagudott, és így szólt:

– Hallod-e, te lusta! Tudod-e, mi mindent csinálok én télen? Szánkót javítok, prémre vadászom, a jég alatt halászom! Reggeltől estig

dolgozom, és csak éjszaka pihenek. Te még nappal is alszol? No hiszen!

És magára hagyta a medvét.

De bezzeg nem segített a szidás. A medve azóta is átalussza a telet. Elbújik a barlangjába, és elő se jön tavaszig.

VARGA KATALIN

Téli lakoma

Tél lett. Vastag hótakaró borította a földet. Az erdei állatok éheztek és fáztak. Mit tett a kis sün? Tüzet rakott. Sütni való tököt vett elő. A tököt felvágta, magvait kikaparta, húsát kis darabokra vágta. A tökdarabokat megsütötte. A tökmagot megpörkölte.

Mit tett ezután a kis sün? Hócipőt húzott, bundát öltött, és a fejét bekötötte a kockás sáljával. Az illatozó sülttök-darabokat tálcára rakta, és kiült az odúja elé.

– Itt a finom, forró, mézízű eledel! – rikkanította.

A vidám kínálgatásra odasereglettek az állatok: a róka, a farkas, a vadkan és a két fia, az őz, a borz és a nyúl.

A hangos sürgés-forgásra felébredt barlangjában Medve Pál.

– Brumma, brumma! Mi lehet ez? – indult a lakomázók felé.

Hű, de megörült a jó ételnek! Hat darabot falt fel belőle. Mikor vége lett a lakomának, örömeben meghívta magához a kis sünt téli vendégnek.

A kis sün beköltözött Medve Pálhoz.

Pipázgattak, dominóztak, és hozzá pörkölt tökmagot rágtak.

FAZAKAS ILDIKÓ rajzai

GOTTHOLD EPHRAIM LESSING

Az állatok királya

RÓNAY GYÖRGY
fordítása

Egyszer régen az állatok azon veszekedtek, ki előkelőbb, s ki hátrább való, kinek mi a rangja.

A ló békét akart teremteni köztük, azt ajánlotta:

– Kérjük fel döntőbírónak az embert.

De a vakond közbeszólt:

– Csak akkor, ha van benne elég éleslátás és értelem ahhoz, hogy ítéletet mondjon rólunk.

– Úgy van! – helyeselt a hörcsög meg a sün. De a ló rájuk szólt:

– Egy szót se! Tudjuk, mindig az vonja kétségbe a bíró szavát, akinek a legrosszabbul áll az ügye.

A vakond, a hörcsög és a sün elhallgattak, a ló pedig fölkérte bírónak az embert.

Az ember éppen bírászkodni akart, mikor megszólalt az oroszlán:

– Várjunk csak! Mielőtt ítélsz, szeretném tudni, milyen szabály szerint határozod meg, melyikünk mit ér.

– Milyen szabály szerint!? – méltatlankodott az ember. – Hát mi más szerint, mint aszerint, mennyi hasznom van belőletek!

– Úgy! – mondta az oroszlán. – Mondhatom, szép szabály, derék mérték! Eszerint a rangsor elején a szamár lépked, én pedig ott kullogok valahol a végén. Köszönöm, nem kérek az ilyen bírászkodásból!

Az ember tehát elment.

– Látod, te ló – mondta gúnyosan a vakond is, a hörcsög is, a sün is. – Nem megmondtuk, hogy az ember nem alkalmas a bírászkodásra? Az oroszlánnak is ugyanez a véleménye.

Az oroszlán pedig így szólt:

– Ha jól meggondolom, ez az egész rangviszály ostobaság, és méltatlan hozzám. Bánom is én, minek gondoltok engem, elsőnek-e vagy utolsónak. Az a fontos, hogy én magam tudom magamról, ki vagyok, mi vagyok, és ez nekem éppen elég!

Azzal büszkén otthagya a viszálykodó állatokat.

– Az oroszlánnak igaza van – mondta a bölcs elefánt, és ő is elcammogott.

Ugyanígy tett a bátor tigris, a komoly medve, az okos róka és a nemes ló is. Valamennyi állat, amelyik jól tudta magáról, mit ér, és nem volt szüksége rá, hogy ezt mások megerősítsék, elment.

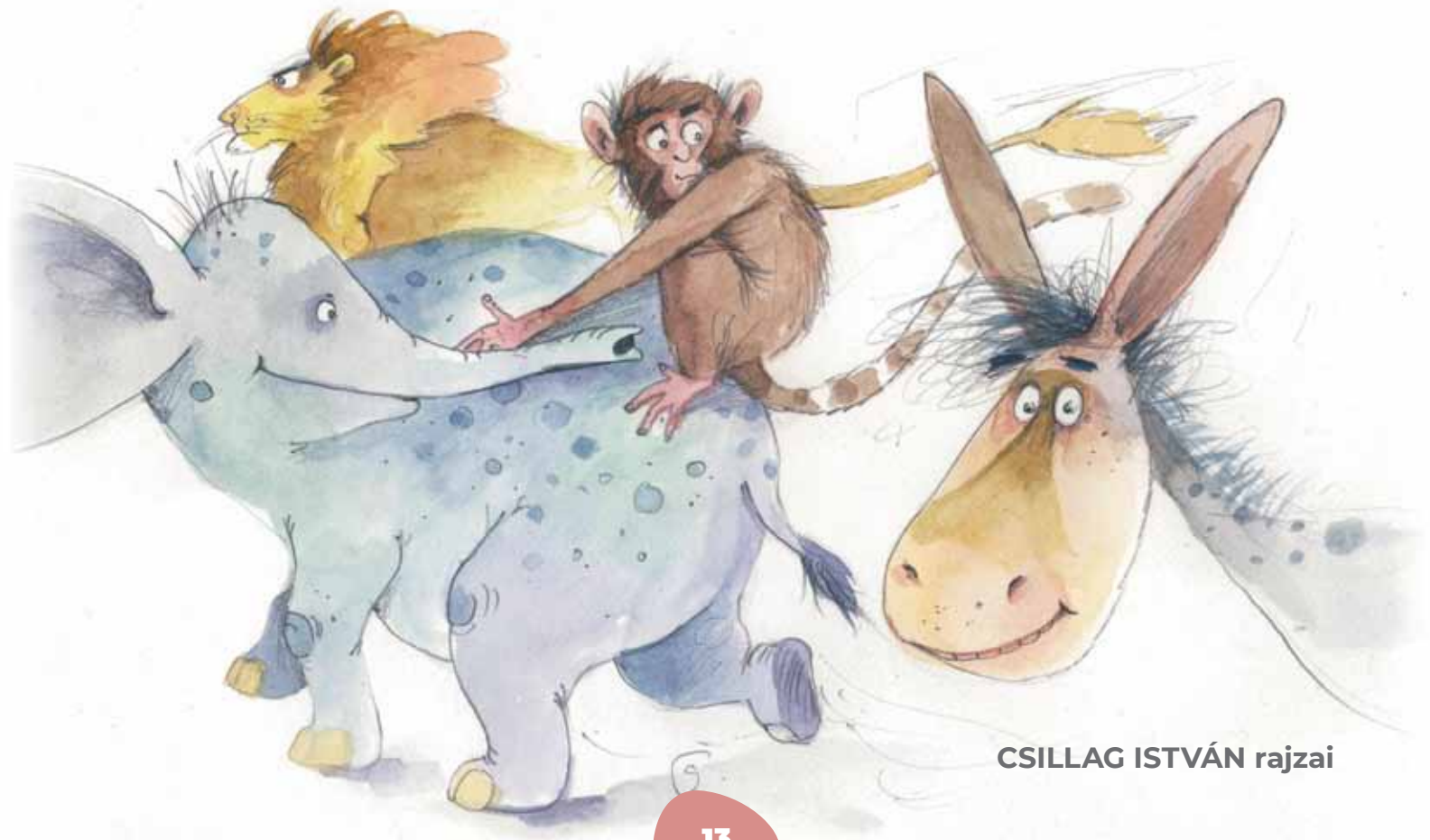
Végül már csak ketten maradtak: a majom és a szamár.

A majom nézelődött egy darabig, de aztán úgy gondolta, igazán semmi dicsőség nem származhat a szamárral való vetélkedésből, így hát ő is elkullogott.

A szamár látta, hogy egyedül maradt. Azt gondolta, az állatok mind megfutamodtak, mert nem mertek kiállni versenyre vele.

– Eszerint én vagyok a legelső! – gondolta, és örömeiben rettentőt kiáltott.

De úgy megrémült saját hangjától, hogy hanyatt-homlok elmenekült ő is.

CSILLAG ISTVÁN rajzai

Visszajött a répa

Kínai népmese

gen nagy hó esett, a völgyeket, a hegyeket magas hó takarta. A nyuszinak elfogyott az ennivalója. Útnak indult hát, hogy szerezzen valamit. Egyszer csak boldogan kiáltott fel a nyuszi:

– Hohó! Két répát találtam!

Megette az egyik répát. Maradt még egy.

– Nagy a hó, hideg az idő – gondolta a nyuszi. – A csacsi otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt a nyuszi a csacsi házához, hanem a csacsi nem volt otthon. Letette a répát, ott hagyta a csacsi házában. Azért nem volt otthon a csacsi, mert ő is ennivaló után járt. Talált is egy nagy édeskrumplit, örömmel hazavitte.

Belépett a csacsi a házába, látta a répát, csodálkozott nagyon:

– Hát ez hogy került ide?

A csacsi megette az édeskrumplit, aztán azt gondolta:

– Nagy a hó, hideg az idő. A báránka otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem neki ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt a csacsi a báránka házához, hanem a báránka nem volt otthon. Letette a répát, s otthagyta a báránka házában.

Azért nem volt otthon a báránka, mert ő is ennivaló után járt. Talált is egy káposztát, örömmel vitte haza.

Belépett a báránka a házába, látta ám a répát, csodálkozott nagyon:

– Hát ez hogy került ide?

A báránka megette a káposztát, aztán azt gondolta:

– Nagy a hó, hideg az idő. Az őzike otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem neki ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt a báránka az őzike házához, hanem az őzike nem volt otthon. Letette a répát, s otthagyta az őzike házában.

Azért nem volt otthon az őzike, mert ő is ennivaló után járt. Talált is karalábét, örömmel hazavitte.

Belépett az őzike a házába, látta a répát, csodálkozott nagyon:

– Hát ez hogy került ide?

Az őzike megette a karalábét, aztán azt gondolta:

– Nagy a hó, hideg az idő. A nyuszi otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem neki ezt a répát, hadd lakják jól!

Szaladt az őzike a nyuszi házához. Hanem a nyuszi már jóllakott, és aludt édesen. Az őzike nem akarta felkelteni a nyuszit, letette a répát, s otthagyta.

Felébredt a nyuszi, nagyra nyitotta a szemét csodálkozásában.

– Ejnye! Visszajött a répa! Nohát!

Gondolkozott egy keveset a nyuszi, s hamar kitalálta, hogy csak a barátai hozhatták neki ajándékba.

SZUCHER ÁGNES rajzai

Kolontos Palkó

Magyar népmese

Volt egyszer egy legényke. Egy napon befogta a kis szamarát, s ment végig egy nagy rengeteg erdőn. Amint ment, találkozott egy öregasszonnyal. Valami száraz gallyat szedegetett össze, hogy vigye haza.

Amint odaért Palkó, kérte az öregasszony, hogy segítsen neki, mert nehéz a gally, kötözze fel a hátára. Palkó azt mondta:

– Én segítek, csak álljon ide a fa mellé, öreganyám. Az öregasszony odaállt a fa mellé, s Palkó jól odakötözte a gallyal együtt. Mikor az öregasszony állt volna fel, hát nem tudott. Nagyon haragudott, azt mondta:

– Megállj, te Palkó, megátkozlak ezért a tetedért!

Akkor az öregasszony fekete macskává változott, kibújt a kötél alól, s azt mondta:

– Azzal átkozlak meg, hogy a szamarad mindig azt mondja, amit te!

Palkó jót kacagott rajta.

– No hiszen, ez nem nagy átok!

Indulni akart tovább, de a szamara nem indult. Azt mondta a szamárnak:

– Gyí, te csacsi!

Akkor a szamár is visszamondta:

– Gyí, te csacsi!

Sokáig vesződtek. Hiába ütötte Palkó a csacsit, a csacsi csak nem indult. De úgy megharagudott, hogy oldalba rúgta Palkót, az meg belebukott egy nagy pocsolyába. Elkezdett kiabálni:

– Segítség, segítség!

Hogy a szamara hallotta, az is rákezdte:

– Segítség, segítség!

Ahogy ott jajgat, arra mentek a favágók. Megsajnálták, kihúzták Palkót a pocsolyából. Kérdik, hogy ki volt az a másik ember, aki úgy kiabált, hogy segítség, segítség. Palkó nevetett, s azt mondta:

– Az bizony a szamaram volt.

Megharagudtak a favágók. Azt mondták, viszik Palkót egyenesen a király elé, hogy ítélje el. El is vitték, s a király kimondta a halálos ítéletet Palkóra. Azt mondja Palkó, ő nem bánja, ha meghal is, csak vigyék oda a szamarát, hogy búcsúzzon el tőle.

Mikor odavitték a szamarát, Palkó letérdelt a király elé, s elkezdte mondani:

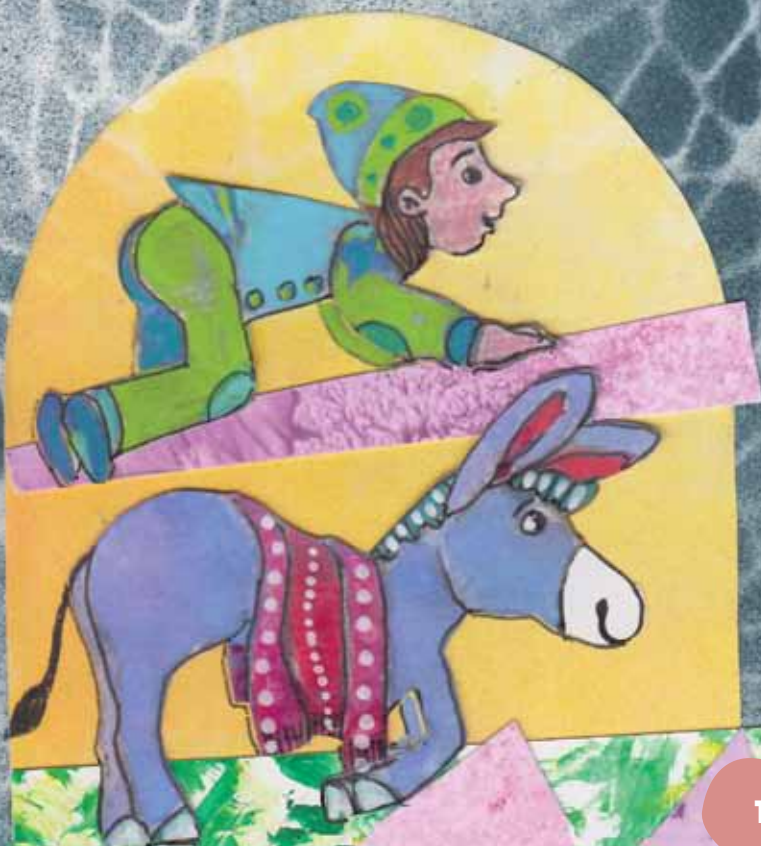
– Kegyelmezz árva fejemnek, királyom, mert igazán ártatlan vagyok!

Hogy a szamár meghallotta, mit mond Palkó, az is letérdelt s elmondta:

– Kegyelmezz árva fejemnek, királyom, mert igazán ártatlan vagyok.

A király nagyot nevetett rá, Palkót szabadon bocsátotta, és a szamarával együtt ott tartotta udvari bolondnak.

FORRÓ ÁGNES rajzai

LÁSZLÓ NOÉMI

Díszes társaság

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama tíz gyermekével. Egy jeges februári délelőttön, amint az ebédhez való krumplit hámozta, Hangya mama elnyújtott kiáltásra lett figyelmes. A hámozó kiskést a kagylóba dobta, kezét kötényébe törölte, magára kapta nyúzott télikabátját és kifordult az ajtón.

A kert végében, a befagyott tónál bolydult sereg tolongott.

– Nyújtsd már azt az ágot, mindjárt oda-fagy! – ordított Prímusz.

– Horgászbót, nem ág! – bömbölt Kvar-tusz.

– Ha most halat fogunk – hadonászott Kvintusz –, egész évben szerencséivel halászhatunk!

– Megfullad, mielőtt odafagy – üvöltött Szekunda. – Szedjétek már ki, mama kifut a világból, ha megtudja!

– Nem futok sehova – jött futva Hangya mama. – Mi történt?

– Nónusz azt mondta, ha jeget talál, tőri – hüppögte Oktáva. – És én mondtam neki, hogy nem hiszem, majd, ha fagy...

– És Nónusz dobantott, és reccs! És zsupsz, beesett! – mondta mesés nyugalommal Szeptimusz. – Tiszta szerencse egyébként, hogy nem esik! Mert ha esik, savanyú lesz a szőlő!

– Az a szőlő egész évben nagyon savanyú lesz, ha most azonnal ki nem húzzátok Nónuszt a vízből! – sikított Hangya mama, és kapkodva lerángatta nyúzott nagykabátját.

Kvintusz és Kvar-tusz lógó orral nyújtotta a jég fölé értékes horgászbótját. Nónusz fogvacogva mindkét kezével belekapaszkodott, a bolydult sereg nagy hórukkal megrántotta, s a bőszejgtörő már kint is volt a tóból. Mama tüstént kabátjába bugyolálta, ölébe kapta Nónuszt.

– Nem tudom, mennyire lesz savanyú a szőlő, de a jég biztos nem veri el a termést – mondta Terca Szextának.

– Viszont kevés tojás lesz, ha még sokat fúj ez a csípős szél! Egészen jól fest Mama Nónusszal az ölében, meg kell adni! – mondta Szexta.

– Termés, tojás, szél, sok a szöveg, lányok! – rikoltott Hangya mama. – Sipirc befelé, kerítsétek elő a hajszárítót. Élsz még, Nónusz fiam? – kérdezte, és szuszogva indult a ház felé.

– Ha jeget talál, töri, ha nem talál, csinál! – vacogta Nónusz.

– Csinál, csinál, de nem magából, nagyokos – zihálta a cipekedő Hangya mama. – Prímusz fiam, tartsd meg azt az ajtót! Mindjárt kiderül, beférünk-e rajta!

Az előszobába lépő Hangya mama hajszál híján keresztülesett egy kuporgó illetőn.

– Jaj, Mama, majdnem elhasadt! – mondta Decima.

– Mi hasadt? Mi az a kezekben? Mégis, mit csinálsz? – kérdezte csöpögő terhe alatt szuszogva Hangya mama.

– Sípot faragok! Jön Mátyás, és kiosztja a madaraknak, hogy újra énekeljenek!

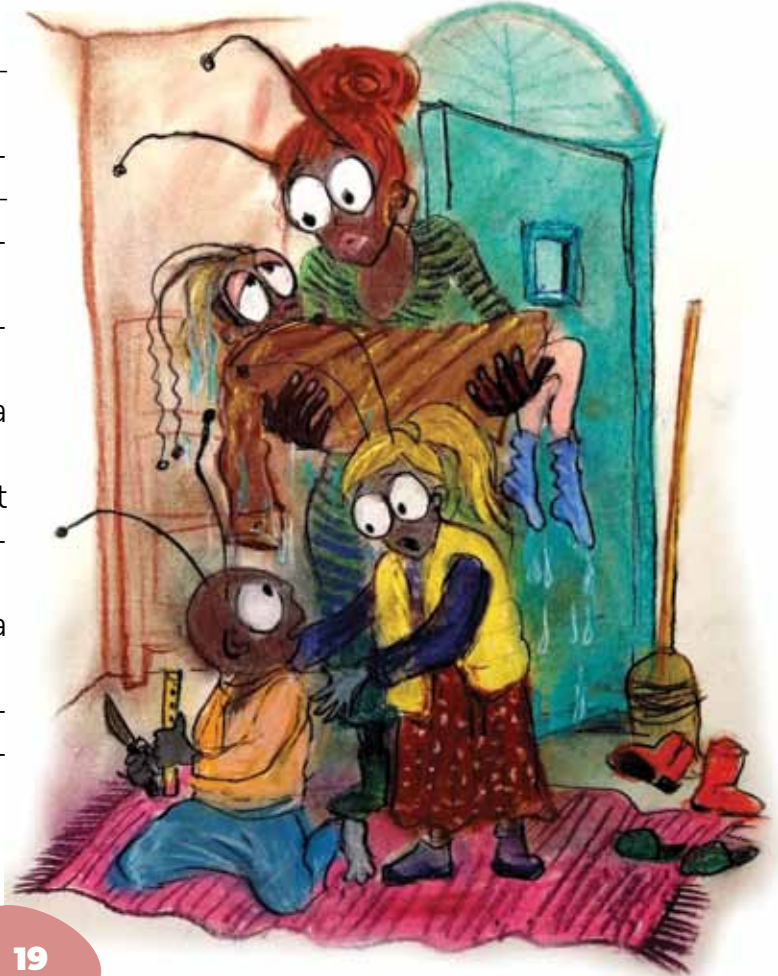
Mama azt sem tudta, sírjon-e vagy nevesen. Mindenesetre Szekundával gyorsan kiszedette a hámozó kiskést Decima kezéből.

– Én csak azt nem értem – súgta Szeptimusz Szekundának –, Mama hogy nem fagy meg kabát nélkül az udvaron.

– Úgy nem, Szeptimusz fiam, hogy ebből a díszes társaságból süt a hülyeség! – mondta Hangya mama. – Ma leginkább Nónuszból, így hála istennek ő sem fagyott meg.

Ezen már mosolyogni kellett. A díszes társaság szája sarka csak egészen kicsit recsegett a fagytól.

JÁNOSI ANDREA rajzai

BALAJTHY FERENC

Hó- ember

Hóembernek
se keze, se lába,
sosem járt
Hógyúró Iskolába!
Feje tetején
egy piros fazék,
szeme szén,
az orra tartozék.

Ha két keze
cirokseprű lenne,
meg sem állna,
havat sepregetne!
Hóembernek
mosolygós a szája,
megpuszilod,
odafigy a szádra!

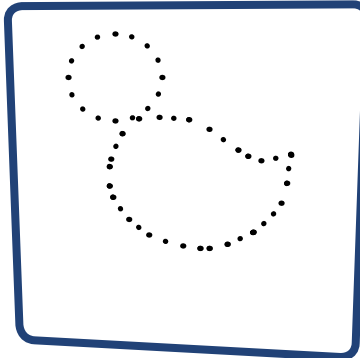
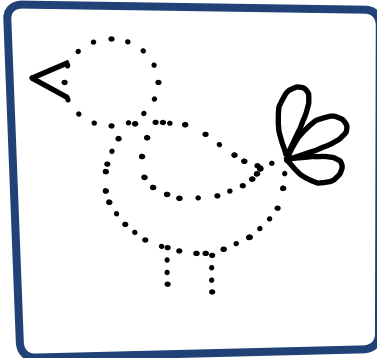
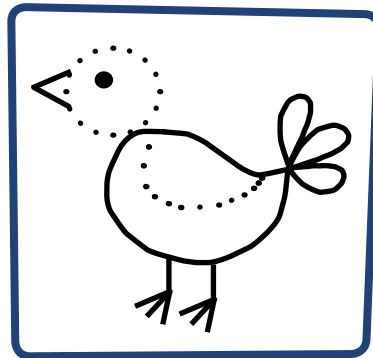
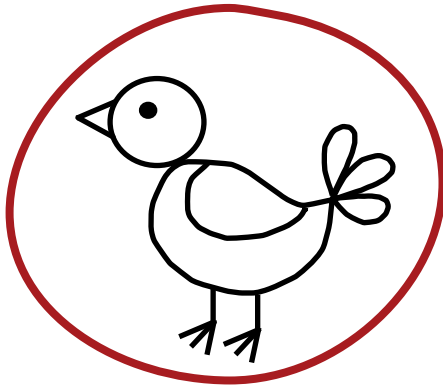

Tündér, hóember, úrhajós,
cica, bohóc, szakács: egyik
jelmez izgalmasabb, mint
a másik! Az alsó rajzon
hátról láthatod őket.
Színezd ki azt, amelyiket
felismered!

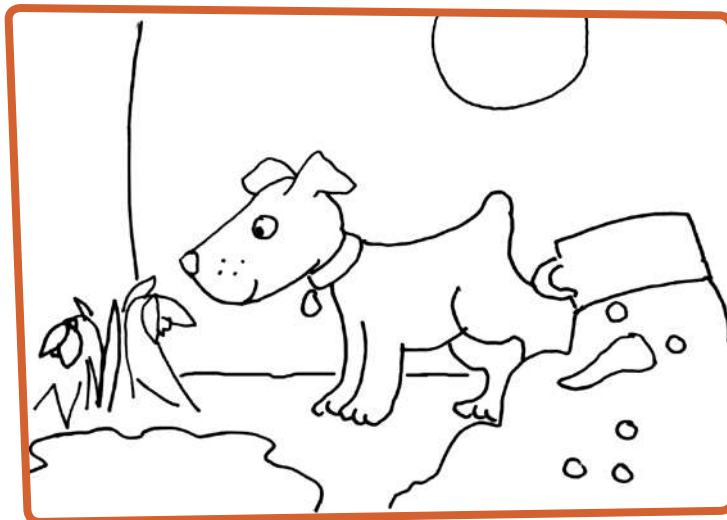

MÉSZÁROS MÁRIA

Téli lakoma

Rajzolj madarat! Egyre több a kiegészítésre váró részlet.

Itt már olvadozik a hóember. Színezd a rajzot a minta szerint. Vigyázz: a rajzoló néni több helyen furán színezt.

MÜLLER KATI rajzai

Kukucsi nyomoz

Merre lehet a tavasz?

Telnek a napok. Kukucsi oldalát még mindig furdalja a kíváncsiság. Vajon mit keresett az őz Vince háza tájékán? Azóta is néha fel-felbukkan, de mindig gyorsan elillan. A tél már jó ideje tart. Kukucsi szereti a telet, a hógolyózást és a korcsolyázást, de már örülne a tavasznak. Azt tervezi, hogy elmegy a medve barlangjához, és megleszi, hogy felkelt-e már. Több helyen is olvad a hó, a jégcsapok csepegnek. Vajon ez már a tavaszt hirdeti?

A medvebarlang fele menet Kukucsi az úton ismét meglátja az őzet. Bátortalanul, nagyon óvatosan lépked a latyakos hóban. Bizony, Kukucsi régóta várt erre, most mégsem tudja, hogyan szólítsa meg. Az őz először észre sem veszi a parányi vakondot. Körülnéz, vajon ki szól hozzá. Megpillantja a félig-meddig kő mögé bújt Kukucsit.

Az őz nem szalad el, sőt, elárulja Kukucsinak, hogy a tavaszt keresi. Bejár mindent, erdőt-völgyet, hátha megtalálja. Így keveredett Vince házához is. De a tavaszt sehol sem leli, pedig már nagyon vágyik a friss, zsemege fűszálakra.

Az őz csatlakozik Kukucsinhoz, együtt mennek felkeresni a medvét. Hamarosan megérkeznek a barlanghoz. Leskelődnek, de sehol semmi. Hallgatóznak, de egy mukkot sem hallani. Ekkor szólítja meg őket a szarvas, akit a nagy leskelődésben észre sem vettek.

- Mi járatban erre, Kukucsi?
- Gondoltuk, meglessük a medvét. Hátha megmondja, mikor jön a tavasz.
- Kedves Kukucsi – mosolyog rájuk a szarvas –, sajnos a medve nem tudja megjósolni, hogy jön-e már a tavasz.

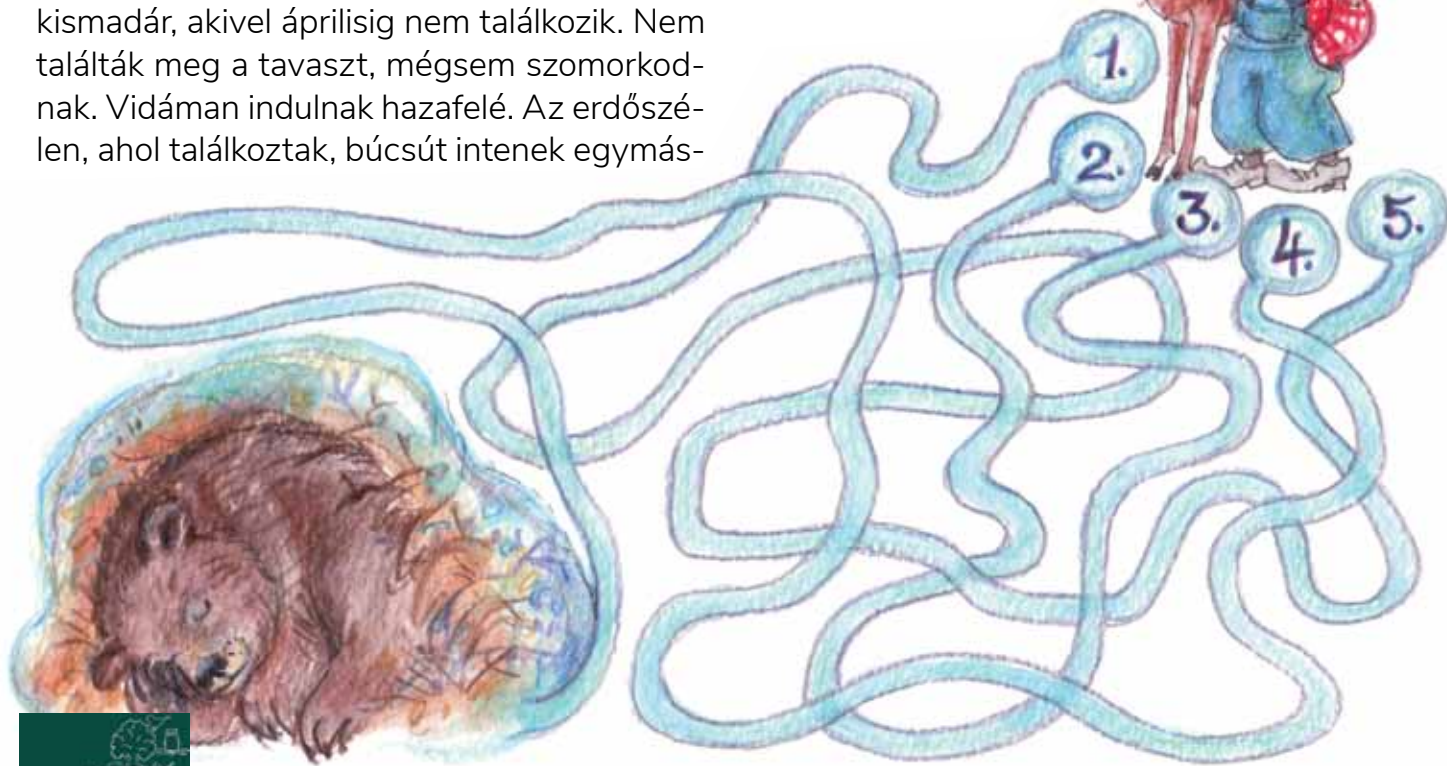
A természet egy része ilyenkor még alszik, de ha eljön az ideje, mindenki tudja majd, mi a dolga: felébred, visszajön, fészket rak. Néhány vándormadár hamarosan ismét útra kel. Megérik, hogy a tél nem vonul el, mire megérkeznek. Február végén már megjelennek a gólyák, más madarakra viszont még sokat kell várni.

Kukucsinak eszébe jut barátja, Ficédula, a kismadár, akivel áprilisig nem találkozik. Nem találták meg a tavaszt, mégsem szomorkodnak. Vidáman indulnak hazafelé. Az erdőszélen, ahol találkoztak, búcsút intenek egymás-

nak. Mindkettőjük szeme megakad valamin. Az olvadó hóból néhány hóvirág kukucskál.

Kukucsi felkiált:

– Hát mégiscsak nem-soká' vége a télnek?!
Bár a tavasz még kicsit várat magára, első hírnökei már itt vannak!

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Vezesd Kukucsit a medve barlangjához!

Fagyoskodó február

Különleges hópehely a fehérrel kék lapra rajzolt téli táj, széle papírkivágással kiegészítve.

A korcsolyapálya sajtos dobozból készül, a korcsolyázót kartonra rajzoljátok, majd parafadugó-szelet bemetszett részébe illesszétek.

Rákos Andrea,
Avasújváros

Botka Ildikó osztályában, Diószadon fekete-fehér fényképeiket színes bohóccá alakították a gyerekek.

Kocsán Odett,
Kökényesd

Oláh Andrea csoportja, Szilágykrasznán, színes kupakokból, gyöngyszemekből rakosgatott farsangi álarcokat.

Farsangkor doboz-
karton alapú, színes
papírdarabokból
ragasztott maszku-
rákkal díszíthetitek
az osztályotokat.

„Kibújás vagy bebújás?
Ez a gondom óriás!” – Készíts bar-
langból előbújó medvét! Teste
harmonikába hajtott papírcsík.

Finna Enikő
tanítványai,
Tordán dióhéj-fejú
portrékat készítettek.

Horváth Levéd Ágoston Zsobokról
küldte gyurmaalkotásait.

Szigeti Éva
tanítványaitól,
Zaboláról,
térbeli képeslapot
kaptunk.

Antal Kinga osztálya Gyergyószentmiklóson
sötét alpra fehér temperával
varázstolt havas tájat.

Gál Anna,
Csíkszereda

Csipike postája

Brrr, de hideg van! Mit gondoltok, Rettenetes Réz úr is didereg? Öltözzetek fel jól, és írjátok meg, rajzoljátok le nekem, hogy milyen volt a farsang! Ne feledjétek a madarakat etetni, remélem, Kukucsitól megtanultátok, hogyan kell! Melyhez hasonló jókat: Csipike

István Bence,
Zilah

Veress Zsófia,
Marosvásárhely

Balázs Péter-Botond,
Székelyudvarhely

Kis Hanna,
Marosludas

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapodra!

Megyesi Karina Mária,
Kolozsvár

Felsőbányán **Laurán Angéla** tanítványai-
val ünnepre készült.

Nyárádszeredán, **Marton Irénke** taní-
tónő osztálya deszkára festett hóembe-
rekkel díszítette iskolájuk udvarát.

Szabó Ágnes
csoportja
Érszalacson várja
lapunkat.

Kakucs Orsolya, marosvásárhelyi olvasónk,
Szigeti Anna-Mária tanítványa.

A Tündér királysága

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Tün-
dérkirálynő. A Tündérkirálynő nagyon szép volt.
A szomszéd király szemet vetett rá. Egy hadsereg
katonát ráküldött a kastélyára. Elrabolták, és elvit-
ték a szomszéd királyságba, hogy a felesége le-
gyen. Egy éjszakán a királynő megszökött. Amikor
a király felkelt, meglátta, hogy nincs ott a királynő,
és felháborodott. Ezalatt a királynő egy odúban
bújkált, és ott maradt egy ideig. Amikor megun-
ta, kibújt, és elment világot látni. Találkozott egy sze-
gényen, aki almát árult, de nem sima almát, hanem
varázssalmákat. Azt mondta, hogy ha valaki eszik
belőle, meghal. A királynő vett egyet, visszasietett
a királyhoz, és így szólt hozzá:

– Kedves uram, hoztam neked egy almát.

A király beleharapott, és meghalt. A királynő sza-
bad lett, és visszament a palotába.

Kedves Szivárvány! Már harmadik éve kedvenc
folyóiratunk vagy, izgalommal, szeretettel vá-
runk minden hónapban!

Ferencz-Nagy Mária tanítónő és a II. C
osztály, 15-ös Általános Iskola, Brassó

TÁMOGATÓINK

nka

Nemzeti Kulturális Alap

Szócs Margit meséjét
támogatta.

Ára 6 lej

Nózi és Nudli vidámkodik

Egy nap egy dolgot vihetsz magaddal.

Hideg, de legalább csúszik!

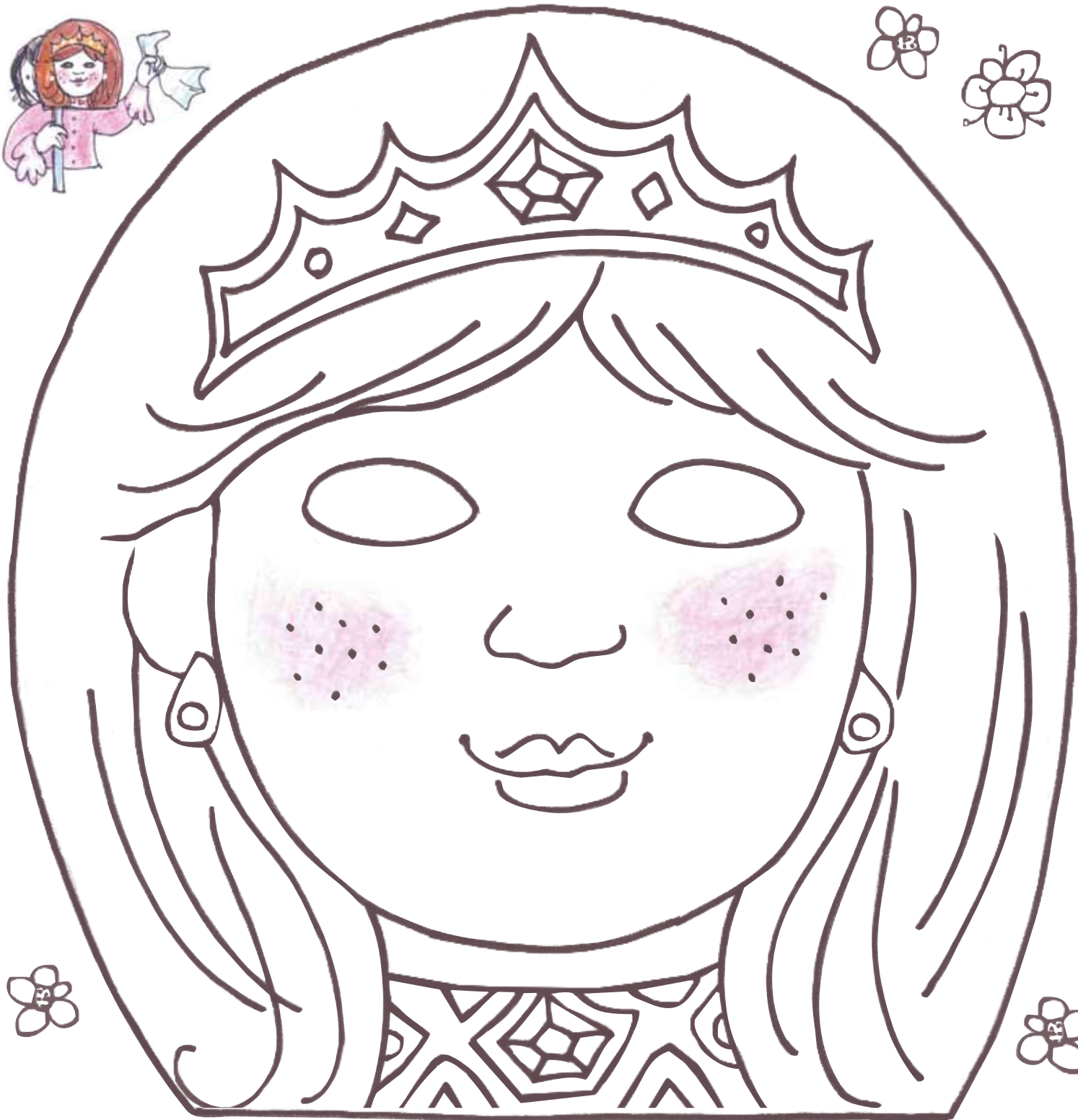

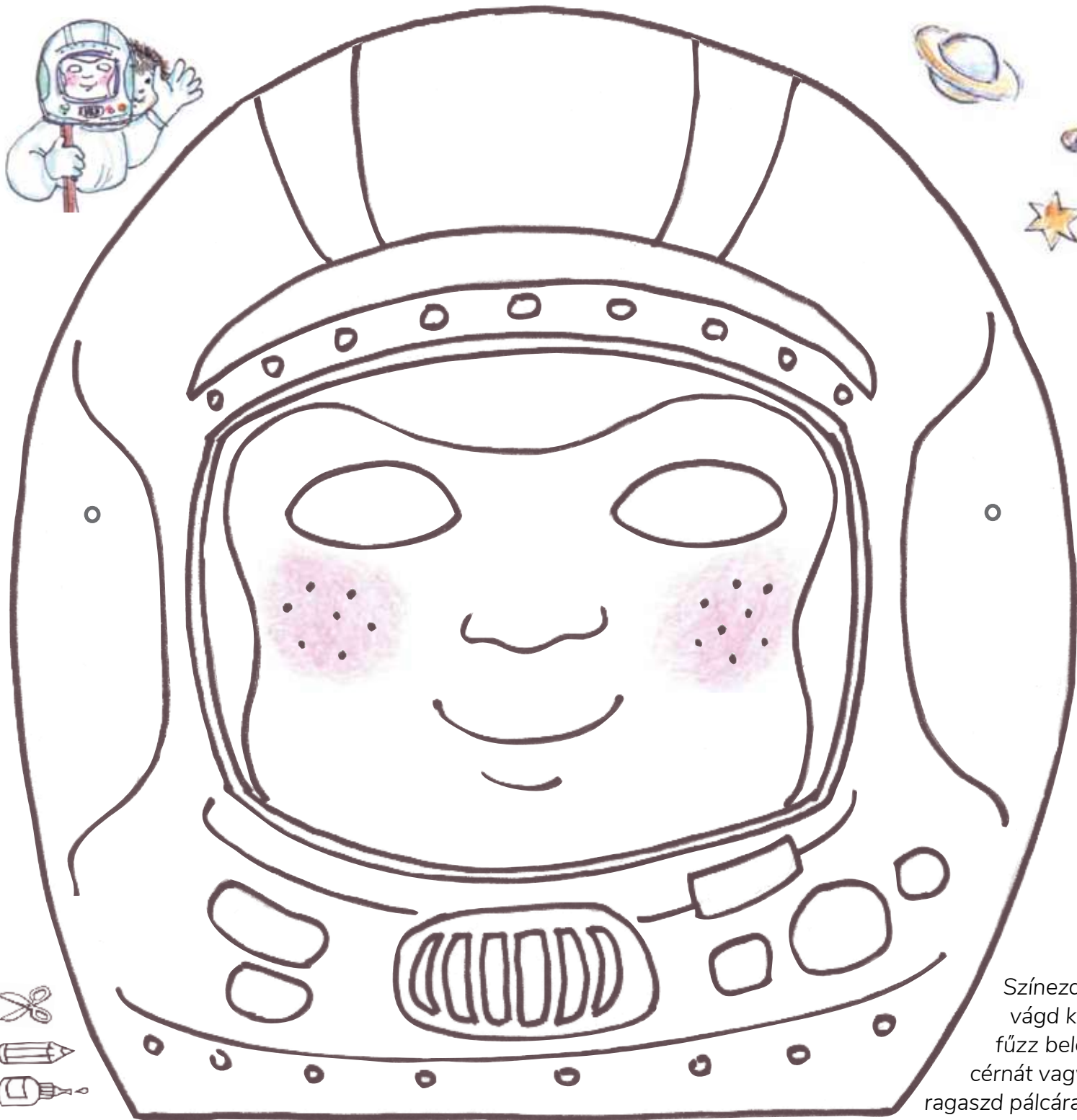
Tavaszi is lesz nemsokára.

Legjobb bál a maszkabál.

Színezd,
vágd ki,
fűzz bele
cérnát vagy
ragaszd pálcára!